

Arrest

nr. 343 484 van 25 maart 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. TRICHA
Rue Lucien Defays 24 - 26
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 4 mei 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. TRICHA verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 20 mei 2024 en verzoekt op 30 mei 2024 om internationale bescherming. Dit verzoek wordt afgesloten omdat België, op basis van de Dublin-regeling, niet verantwoordelijk was voor de behandeling van dit verzoek. Op 17 augustus 2024 keert verzoeker vanuit Duitsland terug naar Moldavië.

1.2. Op 3 december 2024 komt verzoeker België opnieuw binnen. Op 4 december 2024 dient hij een tweede verzoek om internationale bescherming in dat op 20 februari 2025 ontvankelijk wordt verklaard. Op 29 april 2025 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de kennelijke ongegrondheid van zijn verzoek en wordt internationale bescherming geweigerd. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u in het bezit van de Moldavische nationaliteit en bent u Roma. U bent afkomstig uit Otaci. U bent niet-officieel getrouwd met L. S. (CG: xxxxxxx).

Uw eerste huwelijk was met M. S. U hebt vier volwassen kinderen met haar, twee zonen, N. en S. en twee dochters, W. en L. Nadat uw eerste vrouw zwaar ziek werd begon u in 2016 een relatie met haar nicht L. S.. Uw kinderen waren niet akkoord met deze relatie en begonnen u te bedreigen.

U verliet Moldavië en diende verschillende verzoeken om internationale bescherming in in Nederland, Duitsland en Frankrijk.

U diende op 30 mei 2024 een eerste verzoek om internationale bescherming in in België. Op 24 juni 2024 ontving u een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten omwille van de Dublinregelgeving.

Op 16 augustus 2024 stierf uw eerste vrouw M. S. U vertrok op 17 augustus vanuit Duitsland naar Moldavië om voor de begrafenis te zorgen. Op 28 of 29 augustus 2024 werd uw eerste vrouw begraven.

Na de begrafenis brak er een gevecht uit tussen u en uw zonen en kleinzonen. Ze dreigden ermee u en uw tweede vrouw te vermoorden. Vervolgens keerden uw zonen en uw dochter L. terug naar Rusland, waar ze wonen en werken. U bleef nog drie maanden in Moldavië, samen met uw dochter W. in uw huis in Otaci, en keerde terug naar België.

Op 4 december 2024 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in in België, dat op 20 februari 2025 ontvankelijk verklaard werd.

Uw vrouw L. S. heeft een eerste verzoek om internationale bescherming in België ingediend op 8 december 2023. Dit verzoek was het voorwerp van een beslissing van het Commissariaat-generaal op 28 juni 2024. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft het door haar ingestelde beroep tegen deze beslissing verworpen in zijn arrest nr.320742 van 27 januari 2025. Op 5 februari 2025 diende L. een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw huidig verzoek legt u een kopie van uw paspoort en een kopie van de overlijdensakte van uw eerste vrouw neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U haalt aan slecht te horen en zien, maar voegt meteen toe dat men dus luid moet praten en u het zou aangeven indien u het niet verstaat (NPO, p. 3). Uit het verloop van het persoonlijk onderhoud blijkt dat er zich op dit vlak geen problemen hebben voorgedaan en u in staat was uw asielmotieven uiteen te zetten. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures en/of 57/6/4, eerste lid voor procedures aan de grens, van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 12 mei 2024 werd Moldavië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat u zelf aangeeft dat het voor u geen probleem was om in Moldavië te blijven, maar dat als uw vrouw zou terugkeren ze vermoord zou worden door uw kinderen (NPO, p.7).

Daarnaast voert u aan dat Roma door de Moldavische overheid als minderwaardig beschouwd worden, al had u zelf nooit problemen met discriminatie (NPO, p.8)

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek voorts baseert op dezelfde motieven als uw vrouw L. S. (CG: xxxxxxx), namelijk de problemen met uw kinderen ten gevolge van jullie relatie. Het eerste verzoek om internationale bescherming van uw vrouw werd als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het door haar ingestelde beroep tegen deze beslissing werd verworpen omdat, onder andere, geen geloof kon worden gehecht aan de problemen die jullie hadden met uw familie ten gevolge van jullie relatie. Voor een uitgebreide weergave van de motieven van de eerste beslissing van uw partner, wordt verwezen naar de info die is toegevoegd aan uw administratief dossier (blauwe map). Het tweede verzoek van uw vrouw wordt niet-ontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

"Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U geeft aan gezondheidsproblemen te hebben en veel stress (NPO, p. 3). U had ook bij het onthaal aangegeven zich niet goed te voelen. Op het einde van het persoonlijk onderhoud bevestigde u echter dat u alles had kunnen zeggen en het interview gelukt was (NPO, p. 4). U haalt aldus geen elementen aan die zouden wijzen op een onvermogen om aan onderhavige procedure deel te nemen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In de mate dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot kennelijk ongegrond verzoek omdat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst en daarenboven de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Het door u ingestelde beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielaanvraag dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, namelijk uw vermeende conflict met de kinderen van R. S., dat begon nadat u een relatie begon met hun vader, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. U voert aan dat sinds uw vorig verzoek de eerste vrouw van S., uw nicht M. S., gestorven is. Haar kinderen geven u de schuld en zouden gezworen hebben u te vermoorden (NPO, p.2).

Ook in het kader van het tweede verzoek om internationale bescherming van uw man R. S. werden geen elementen aangebracht die een ander licht werpen op de beoordeling van uw verzoek. S. verklaart dat hij in Moldavië na de begrafenis van zijn eerste vrouw gevochten heeft met zijn zonen. Er werden geen wapens gebruikt en niemand raakte gewond. Na het gevecht gingen de zonen terug naar hun woonplaats in Rusland (NPO S., p.6-7). Dit is niet zwaarwichtig genoeg om als vervolging of ernstige schade aanzien te worden. Bovendien moet vastgesteld worden dat S. terugkeerde naar Moldavië om de begrafenis van zijn eerste vrouw te organiseren (NPO S., p. 4), hij daar nog drie maanden samen met zijn dochter in zijn eigen huis leefde (NPO S., p.5) en dat S. verklaart dat het voor hem geen probleem was om in Moldavië te blijven (NPO S., p.7). Dit stemt niet overeen met uw verklaring dat jullie een terugkeer naar Moldavië allebei niet zouden overleven (NPO, p.2). De verklaringen van S. kunnen de geloofwaardigheid van uw vrees dan ook niet herstellen.

Wat betreft de door u aangehaalde gezondheidsproblemen (NPO, p.3,4), dient erop gewezen te worden dat in uw eerste verzoek reeds vastgesteld werd dat deze problemen geen verband houden met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie noch met de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming. U dient zich voor een beoordeling van deze medische problemen op zich dan ook te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen."

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. Uw paspoort en de overlijdensakte van uw eerste vrouw bevatten persoonsgegevens die niet betwist worden door het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4, 13 en 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende

bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/6, 57/6/4, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van "de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het beginsel van redelijkheid, grondigheid en voorzichtigheid". Uit een lezing van het verzoekschrift kan met enige welwillendheid worden afgeleid dat verzoeker eveneens de schending aanvoert van de artikelen 6 en 13 van het EVRM en van de artikelen 47 en 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Verzoeker werkt dit middel uit als volgt:

"A. Toetsing aan artikel 48/3 van de wet van 15.12.1980 betreffende de vluchtelingenstatus

• De genomen beslissing schendt artikel 1, a), §A, tweede lid van het Verdrag van Genève, artikel 3 van het EVRM, de artikelen 4 en 13 van richtlijn 2011/95, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, de artikelen 48/3, 48/5, 48/6, 48/7, 57/6, 57/6/4, 57/7 en 62 van de wet van 15.12.1980 en de beginselen van redelijkheid en behoorlijk bestuur.

OVERWEGENDE dat verzoeker vanuit het oogpunt van het Verdrag van Genève heeft verklaard dat hij een terugkeer naar Moldavië vreesde vanwege zijn verbintenis met mevrouw S. L. (CG-nummer: xxxxxxxx - DVZ-nummer: xxxxxxxx), die de oorzaak was van de dood van verzoekers ex-vrouw.

Hij legde uit dat hij bang was voor represailles van zijn kinderen tegen hem en zijn partner.

Ondanks de verklaringen van de verzoeker was de wederpartij van mening dat zijn vrees kennelijk ongegrond was. Dienovereenkomstig moet de betwisting van verzoekers verklaring opnieuw in overweging worden genomen.

1. Geloofwaardigheid van de verklaring van de verzoeker

a) Toepassing van het voordeel van de twijfel

OVERWEGENDE dat de wederpartij de geloofwaardigheid van de verklaring van de verzoeker sterk in twijfel trekt.

OVERWEGENDE dat, zelfs indien de wederpartij van mening zou zijn dat het relaas van de eiser op bepaalde punten moet worden genuanceerd, eraan moet worden herinnerd dat de eiser het voordeel van de twijfel moet kunnen genieten, in die zin dat deze mogelijke kwalificaties op zich niet kunnen leiden tot de weigering van erkenning van internationale bescherming.

DAT dit duidelijk blijkt uit Artikel 48/6, §4 van de Wet van 15.12.1980 en paragraaf 203 van het UNHCR Handboek over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus onder het Verdrag van Genève.

DAT echter, zoals Uw Raad meer dan eens heeft opgemerkt: [...] (verzoekers wijzen op; CCE, 22.06.2021, nr. 257.006, punt 5.12)

DAT, in dezelfde geest, Uw Raad ook oordeelde dat: "Ook al zijn er nog grijze gebieden in het relaas van verzoeker, feit blijft dat zijn verklaringen in hun geheel en de door hem overgelegde documenten de belangrijkste feiten waarop hij zich beroept en de gegrondheid van de door hem gestelde vrees voldoende aantonen." (CCE, 20.03.2023, nr. 286.297, punt 6.11)

DAT Uw Raad ook al heeft aangegeven dat: [...] (in dezelfde zin, cfr het arrest gewezen in de algemene vergadering, CCE, n°195227 van 20 november 2017). " (verzoekers wijzen erop; CCE, 02.12.2019, arrest nr. 229.660, punt 4.4.5)

DAT deze lessen uit de rechtspraak in casu van toepassing moeten zijn op de zaak van verzoekers.

DAT het, gelet op de ontwikkelingen in het onderhavige beroep, passend is om in de onderhavige zaak het voordeel van de twijfel toe te passen indien dit noodzakelijk blijkt.

b) Algemene geloofwaardigheid van het relaas van de verzoeker

OVERWEGENDE dat de vrees van de verzoeker gebaseerd is op de onderhouden betrekkingen met zijn familie en de ontwikkelde betrekkingen met mevrouw S. L.

Onder normale omstandigheden leidt een familieconflict niet tot ballingschap.

Uit deze analyse blijkt echter niet dat er in Moldavië nog steeds geen effectieve bescherming voor Roma bestaat.

DAT juist dit element de geloofwaardigheid van zijn angsten zou hebben aangetoond.

Dat deze discriminatie van Roma, in combinatie met andere elementen, vervolging kan vormen in de zin van artikel 1er, §A, 2° van het Verdrag van Genève.

Rapporten van de Raad van Europa geven aan dat: [...] (Bijlage 3)

DAT, meer recent, het Adviescomité van de Kaderconventie voor de Bescherming van Nationale Minderheden een rapport heeft uitgebracht over de situatie van nationale minderheden in Moldavië als onderdeel van haar periodieke monitoring (Bijlage 4).

DAT alleen al uit een samenvatting van de bevindingen van dit rapport (blz. 4- 7) blijkt dat er nog steeds problemen zijn met betrekking tot de Roma-minderheid in Moldavië: [...].

DAT het er dus op lijkt dat er voor de Roma van MOLDAVIA inderdaad een vijandige omgeving bestaat die de belangrijkste belanghebbende partijen betreuren, zoals blijkt uit een artikel uit 2022 (Bijlage 5).

DAT dit in weerwil is van de bepalingen van de artikelen 4, 6 en 19 van het Kaderverdrag inzake de bescherming van nationale minderheden (een verdrag dat door Moldavië ondertekend en geratificeerd is) en artikel 14 van het EVRM.

DAT hoewel het Kaderverdrag inzake de bescherming van nationale minderheden strikt genomen geen bindende tekst is, de schending ervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kan worden vastgesteld wanneer het beweerd wordt dat schendingen van artikel 14 van het EVRM worden onderzocht (zie in dit verband C. Eur. D. H., 13.11.2007, D.H. en anderen tegen Tsjechië; 08.12.2009, Munoz Diaz tegen Spanje en 09.06.2016, Pilav tegen Bosnië-Herzegovina).

DAT dit deel uitmaakt van een meer algemene context in Europa waar verschillende landen reeds zijn opgemerkt voor hun vijandigheid tegenover deze gemeenschap (Bijlage 6).

OVERWEGENDE dat de Russische taal geen status heeft in Moldavië, aangezien het Grondwettelijk Hof van het land een wet ongrondwettig heeft verklaard die bedoeld was om het functioneren van talen op het grondgebied te regelen (zie Grondwettelijk Hof van Moldavië, 21.01.2021, uitspraak nr. 4 betreffende Wet nr. 234 van 16.12.2020 over het functioneren van de talen gesproken op het grondgebied van de Republiek Moldavië).

OVERWEGENDE dat deze bevindingen met betrekking tot het gebruik van het Russisch door de verzoekers des te meer worden versterkt door het feit dat Moldavië tot op de dag van vandaag een van de negen landen van de Raad van Europa is die het Handvest voor regionale talen of talen van minderheden nog steeds niet hebben geratificeerd, ondanks de inwerkingtreding ervan in 1998.

DAT deze dubbele minderheidsstatus - in dit geval Russischtalige Roma - reeds door de Raad is gebruikt om vast te stellen dat individuen effectief blootgesteld waren aan discriminatie in hun land van herkomst (hvj EG, 31.05.2016, arrest nr. 168.777, punt 6.8 en hvj EG, 11.06.2018, arrest nr. 205.107, punt 6.7).

DAT de conflictueuze relatie tussen MOLDAVIË en RUSLAND de moeilijke verhoudingen tussen de Roemeenstalige meerderheid van de Moldavische bevolking en de Russischtalige minderheid alleen maar kan accentueren (zie bijvoorbeeld bewijsstukken 8, 9 en 10).

Dat er bijgevolg sprake lijkt te zijn van een werkelijk vijandige omgeving voor de aanwezigheid van verzoekers in Moldavië.

Dat deze discriminatie, die verband houdt met een familieconflict in het land, het des te noodzakelijker maakt om in ballingschap te gaan, aangezien er eigenlijk geen bescherming mogelijk is.

In een rapport van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken (2022) staat in dit verband dat: [...].

DAT het de moeite waard is om te herinneren aan de leer die voortvloeit uit een uitspraak van Uw Raad van 26.02.2021 waarin staat dat [...] (hvj EG, 26.02.2021, arrest nr. 250.155, punt 3.4)

DAT in het onderhavige geval deze vrees bewezen is en gebaseerd is op objectieve en bewezen elementen.

Deze objectieve elementen tonen aan dat de Moldavische staat, los van elke individuele handeling, niet in staat is om een doeltreffende bescherming tegen geweld en bedreigingen van de Roma door derden te waarborgen.

Bijgevolg blijkt dat in de bestreden beslissing geen rekening is gehouden met het structurele onvermogen van de Moldavische staat om een doeltreffende bescherming te waarborgen, en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens zijn geschonden.

Bovendien is onvoldoende rekening gehouden met de kwetsbaarheid van alle asielzoekers.

Naast het voordeel van de twijfel zoals hierboven ontwikkeld, is het echter essentieel om te overwegen dat eventuele inconsistenties of onnauwkeurigheden in het relaas van de asielzoeker kunnen worden toegeschreven aan de staat van intense psychologische stress waarin hij zich bevond op het moment van het interview. Volgens de UNHCR [...] (unhcr.org).

Bovendien stelt de UNHCR-gids "Beyond Proof" dat "kleine inconsistenties of weglatingen het gevolg kunnen zijn van trauma of stress, en niet automatisch geïnterpreteerd moeten worden als een gebrek aan geloofwaardigheid" (unhcr.org).

Bijgevolg is het absoluut noodzakelijk dat bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de asielzoeker rekening wordt gehouden met deze psychologische factoren, in overeenstemming met de principes die zijn vastgelegd door de UNHCR en de Europese asielnormen.

Dat ten slotte het argument van het CGVS betreffende de terugkeer naar MOLDAVIA voor enkele dagen niet relevant is, aangezien het feit dat de asielzoeker voor een beperkte periode een toevluchtsoord heeft gezocht om bepaalde administratieve procedures te voltooien, het verhaal van de asielzoeker onmogelijk ongeloofwaardig of niet erg geloofwaardig kan maken.

ERVAN OVERTUIGD dat, gelet op deze opmerkingen, aan verzoeker de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

DAT er blijkbaar onregelmatigheden zijn begaan die uw Raad niet kon verhelpen. Bijgevolg is het aan Uw Raad om op zijn minst het bestreden besluit nietig te verklaren.

2. Redenen voor het bestreden besluit.

OVERWEGENDE dat verzoeker, gelet op de motivering van het bestreden besluit, niet duidelijk en gedetailleerd kan begrijpen waarom zijn persoonlijke situatie hem niet in aanmerking laat komen voor de vluchtelingenstatus.

OVERWEGENDE dat uit het onderzoek van de aan verzoeker meegedeelde beslissing blijkt dat zijn persoonlijk onderhoud op verschillende later aan de orde gestelde punten ontoereikend was. Bijgevolg heeft de wederpartij blij gegeven van een gebrek aan voorzichtigheid en zorgvuldigheid, om niet te zeggen van gebrek aan loyaliteit.

OVERWEGENDE dat, gelet op deze punten van kritiek, moet worden geoordeeld dat de beslissing onvoldoende gemotiveerd is en als zodanig de eiser niet in staat stelt te begrijpen hoe zijn verhaal hem niet in staat zou kunnen stellen internationale bescherming in BELGIË te genieten.

OVERWEGENDE evenwel dat het vaste rechtspraak is dat de formele motiveringsplicht van het bestuursorgaan de persoon tot wie het besluit is gericht, in staat moet stellen de gronden waarop het is gebaseerd te kennen, door de motivering van de opsteller ervan duidelijk en ondubbelzinnig aan te geven, zodat de betrokkene, in voorkomend geval, het besluit in het kader van een beroep kan aanvechten en de bevoegde rechter zijn toezicht ter zake kan uitoefenen.

DAT de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat de administratie de administratieve beslissingen die zij voornemens is te nemen, met omzichtigheid voorbereidt en met name de verplichting inhoudt om een bijzonder en volledig onderzoek van de zaak te verrichten. In dit verband heeft de Raad van State reeds verklaard dat: [...] (C.E., 30.01.2003, arrest nr. 115.290).

Dat de wederpartij de feiten zorgvuldig moet onderzoeken om zijn beslissing met kennis van zaken te kunnen nemen (C.E., 21.12.2011, arrest nr. 216.987), wat hier duidelijk niet het geval is.

DAT het de redenering van de wederpartij niet goed kan begrijpen door het voordeel van de twijfel niet toe te passen ten gunste van de eiser ondanks het bestaan van bewijs dat zijn verhaal ondersteunt en door onvoldoende rekening te houden met de uitleg die de eiser tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft gegeven.

DAT ten slotte ook moet worden opgemerkt dat artikel 3 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de feitelijke en juridische omstandigheden die tot de vaststelling van de beslissing hebben geleid, uit de vastgestelde beslissing moeten blijken.

DAT in het onderhavige geval de loutere verwijzing naar artikel 1(er) vande Conventie van Genève en artikels 48/3 en 48/4 van de Wet van 15.12.1980 ons niet toelaat te geloven dat de wettelijke motiveringsplicht voldoende is vervuld.

Verzoekers terugkeer naar Moldavië zou hem echter blootstellen aan sociaaleconomische omstandigheden die onverenigbaar zijn met een menswaardig bestaan, in het licht van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

OVERWEGENDE dat dit moet worden geanalyseerd in het licht van de algemene economische situatie in MOLDAVIË, die wordt gekenmerkt door een hoge inflatie en door het feit dat het vast lijkt te staan dat MOLDAVIË een van de armste landen in Europa is, zo niet het armste.

Gezien de problemen die samenhangen met de discriminatie van de Roma en de aanzienlijke persoonlijke problemen die verzoeker noemt, zou uw Raad dan ook tot de conclusie kunnen komen dat het leven van verzoeker ernstig gevaar zou kunnen lopen als zij naar Moldavië zou terugkeren, en tot de conclusie kunnen komen dat zij vermoord zou kunnen worden en/of plotseling zou kunnen overlijden.

Deze elementen tonen aan dat verzoekers terugkeer hem, als persoon die terugkeert uit ballingschap en verstoken is van middelen en een netwerk, in een uiterst precaire situatie zou plaatsen, zonder daadwerkelijke toegang tot gezondheidszorg en sociale basisrechten, waardoor hij zou worden blootgesteld aan een reëel risico van onmenselijke of vernederende behandeling.

Dat het totale gebrek aan ontwikkeling (zelfs beknopt) met betrekking tot de bepaling van artikel 48/7 van de wet van 15.12.1980 totaal onbegrijpelijk is en ernstig afbreuk doet aan de verplichting van de wederpartij om een voldoende gemotiveerde beslissing in feite en in rechte te nemen, zoals een normaal voorzichtige en zorgvuldige administratie moet doen.

Dientengevolge moet erop worden gewezen dat de rechtsgronden van de bestreden beschikking evenzeer kunnen worden aangevochten als de feitelijke gronden.

Dat op zijn minst het bestreden besluit nietig moet worden verklaard wegens niet-nakoming van de motiveringsplicht, zodat verzoekers situatie opnieuw kan worden onderzocht, zelfs indien dit betekent dat hij voor een nieuw persoonlijk onderhoud moet worden opgeroepen.

Dat het derhalve in casu passend is verzoeker in de gelegenheid te stellen zich te verdedigen en zijn argumenten voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan te voeren.

3. Toepassing van de procedure met betrekking tot een "kennelijk ongegrond verzoek"-beslissing

Overwegende dat het CGVS, door misbruik te maken van artikel 57/6/1, §2 van de wet van 15 december 1980, de eiser belet om zijn recht op een doeltreffende voorziening in rechte volledig uit te oefenen, door de termijn voor de verdediging van zijn rechten aanzienlijk te beperken.

Toch is dit principe stevig verankerd in artikel 6 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM").

DAT, hoewel de vaste jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens terughoudend is om artikel 6 van het Verdrag toe te passen op aanvragen van vreemdelingen in verband met hun verblijf, aangezien het concept van "burgerrecht" dat in dat artikel is vervat, niet het recht impliceert om een recht op

verblijf te verkrijgen (aangezien artikel 13 van het EVRM geen eigen bestaan heeft, geldt hetzelfde voor dit artikel).

DAT indien de Raad van oordeel was dat er geen reden was om artikel 6 EVRM toe te passen, er op zijn minst reden was om artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: "het Handvest") toe te passen, waarin ook de beginselen die voortvloeien uit de artikelen 6 en 13 EVRM worden toegepast.

DAT artikel 51 van het Handvest de toepasselijkheid van de overige bepalingen ervan onderwerpt aan het toepassingsgebied van het Europees recht en de eerbiediging van het subsidiariteitsbeginsel.

DAT in het onderhavige geval het recht op een doeltreffende voorziening in rechte niet als zodanig bestaat in het Belgische recht. Bijgevolg is de verwijzing naar het Europees recht logisch en noodzakelijk. Het subsidiariteitsbeginsel wordt dus gerespecteerd.

Dat dit des te meer reden is om de eiser in de gelegenheid te stellen zichzelf toe te lichten tegenover Uw raadsman en eventueel opnieuw gehoord te worden door het CGVS.

4. Over de onregelmatige toepassing van de versnelde procedure en de betwisting van de classificatie als veilig land van herkomst

De bestreden beschikking past een versnelde procedure toe die is gebaseerd op het vermoeden dat Moldavië een veilig land van herkomst is. Dit vermoeden wordt in het geval van verzoeker echter weerlegd in het licht van het gedocumenteerde objectieve bewijsmateriaal.

In een rapport van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken (2022) staat dat : [...] (Bijlage 2)

Deze factoren tonen aan dat de Moldavië staat niet in staat is om binnen een redelijke termijn doeltreffende en efficiënte bescherming te bieden. Hieruit volgt dat het vermoeden van veiligheid, dat een voorwaarde is voor de toepassing van de versnelde procedure van artikel 57/6/1, lid 2, van de wet van 15 december 1980, in het onderhavige geval buiten beschouwing moet worden gelaten, op straffe van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, artikel 4 van richtlijn 2011/ 95/EU en het fundamentele recht op een doeltreffende voorziening in rechte."

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en subsidiair om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde, geciteerde en/of geïnventariseerde informatie, geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. Bij beschikking van 24 september 2025 op grond van artikel 39/62 van Vreemdelingenwet verzocht de Raad beide partijen actuele landeninformatie voor te leggen aangaande de algemene situatie in Moldavië.

De verwerende partij maakt op 24 september 2025, volgend op de voormelde beschikking, de COI Focus "Moldavië – algemene situatie" van 6 januari 2025 over, middels vermelding van de weblink.

Verzoeker maakt geen bijkomende informatie over aan de Raad.

2.2.3. Verzoeker legt ter terechtzitting, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer inzake het feit dat Moldavië niet langer is opgenomen in de lijst van veilige landen van herkomst, met verwijzing naar algemene informatie.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te

voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en *ex nunc*-onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, punten 105 – 106).

De Uniewetgever heeft, door te bepalen dat de rechterlijke instantie die bevoegd is om uitspraak te doen op een rechtsmiddel tegen een beslissing tot afwijzing van een verzoek om internationale bescherming indien van toepassing “*de behoefte aan internationale bescherming*” van de verzoeker moet onderzoeken, met de vaststelling van artikel 46, lid 3, van de richtlijn 2013/32 deze rechterlijke instantie, indien zij van oordeel is dat zij beschikt over alle daartoe noodzakelijke feitelijke en juridische gegevens, de bevoegdheid willen verlenen om na afloop van een volledig en *ex nunc*-onderzoek – dat wil zeggen een uitputtend en geactualiseerd onderzoek van deze gegevens – een bindende uitspraak te doen over de vraag of deze verzoeker voldoet aan de voorwaarden van de richtlijn 2011/95 om internationale bescherming te krijgen (HvJ 29 juli 2019, C556/17, Torubarov, punt 65).

Artikel 46, lid 3, van de richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met artikel 47 van het Handvest, moet aldus worden uitgelegd dat de rechterlijke instantie van een lidstaat waarbij in eerste aanleg een beroep tegen een beslissing inzake een verzoek om internationale bescherming is ingediend, verplicht is zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee het orgaan dat deze beslissing heeft genomen rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van die beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C 585/16, Alheto, punt 118).

De Raad kan dan ook nagaan of verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het verdwijnen van de wettelijke basis van de bestreden beslissing en het gegeven dat Moldavië – het land ten aanzien waarvan verzoekers nood aan internationale bescherming wordt beoordeeld (zie *infra*) – niet langer een veilig land van herkomst is, verhindert de Raad niet het verzoek om internationale bescherming door middel van een volledig en *ex nunc*-onderzoek naar zowel de feitelijke als de juridische gronden te beoordelen op basis van een andere rechtsgrond, mits eerbiediging van de rechten van verdediging (zie HvJ 25 juli 2018, C 585/16, Alheto, punten 119-121, 124-127 en 130 alsook de aldaar aangehaalde rechtspraak, RvS 10 februari 2023, nr. 255.752).

In casu heeft de Raad er ter terechtzitting op gewezen dat artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan volgens de eerste paragraaf het beschermingsverzoek van verzoeker volgens een versnelde procedure werd behandeld en volgens de tweede paragraaf het verzoek als kennelijk ongegrond werd beschouwd, thans niet langer van toepassing is. In het koninklijk besluit van 3 december 2025 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (BS 15 december 2025) is Moldavië immers niet meer opgenomen als zijnde een veilig land van herkomst. Ter terechtzitting werd het voornemen kenbaar gemaakt aan de aanwezige partij, verzoeker, om het beschermingsverzoek als gevolg hiervan te beoordelen in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De aanwezige partij kreeg ter terechtzitting de mogelijkheid om hierover haar opmerkingen te formuleren en haar standpunt uiteen te zetten over zowel de feitelijke als de juridische elementen die bepalend zijn voor de uitkomst van de procedure, waarbij de voor verzoeker aanwezige advocate aangaf dat zij hier niet akkoord mee is. Zij legt ook een aanvullende nota neer waarin betoogd wordt dat de bestreden beslissing geen wettelijke basis meer heeft nu Moldavië niet langer is opgenomen in de lijst van veilige landen van herkomst en dat dit concept verzoeker niet meer mag worden tegengeworpen. Onder verwijzing naar algemene informatie wordt hieraan toegevoegd dat de mensenrechten in Moldavië steeds meer onder druk komen te staan.

Wat dit bezwaar betreft, herhaalt de Raad het voormelde waaruit blijkt dat de Raad de bevoegdheid heeft om verzoekers verzoek om internationale bescherming, dat kennelijk ongegrond bevonden werd in een versnelde procedure op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, te beoordelen in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, in het kader van een *ex nunc*-onderzoek, gelet op het feit dat zijn land van herkomst niet langer wordt aangemerkt als een veilig land van herkomst, zodat hem het concept ‘veilig land van herkomst’ niet meer wordt tegengeworpen, mits de rechten van verdediging en de vereisten van een effectief rechtsmiddel worden gerespecteerd. *In casu* lijkt het rechtsplegingsdossier voldoende gegevens te bevatten om tot zulke beoordeling over te gaan, met inachtneming van de rechten van verdediging.

Zo stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, overeenkomstig artikel 16 van de richtlijn 2013/32/EU, bij het afnemen van het persoonlijk onderhoud voldoende in de gelegenheid werd gesteld om zo volledig mogelijk de tot staving van zijn beschermingsverzoek noodzakelijke elementen aan te

voeren, overeenkomstig artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet. De overdracht van het verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken aan het commissariaat-generaal vond plaats op 11 februari 2025. Verzoeker werd op 19 maart 2025 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 4 april 2025. Tijdens dit persoonlijk onderhoud, waarvoor verzoeker aldus voldoende tijd had om dit voor te bereiden, kreeg hij uitvoerig de mogelijkheid om zijn vluchtmotieven, vrees bij terugkeer en concrete feitelijkheden uiteen te zetten, en werd hem de kans geboden om nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen. Hij heeft zich hierbij laten bijstaan door zijn advocaat en er was een tolk aanwezig die het Russisch machtig is. Verzoeker werd grondig bevraagd waarbij hem zowel open als gerichte vragen werden gesteld. Alvorens het onderhoud werd beëindigd, kreeg hij nogmaals de kans toevoegingen te doen. Geenszins blijkt dat de *protection officer* een gebrekkige vraagstelling zou hebben gehanteerd, dan wel een gebrekkig onderzoek zou hebben gevoerd. Zo kwamen ook de nationale beschermingsmogelijkheden en het (gebrek aan) gebruik ervan door verzoeker aan bod. Verzoeker werd in de gelegenheid gesteld de mogelijke problemen ter zake aan te kaarten en te staven. Het blijkt niet dat hij in zijn mogelijkheden dienaangaande zou zijn beknot doordat hij zou zijn uitgegaan van het toenmalig vermoeden van bescherming in het land van herkomst. Na het persoonlijk onderhoud, waarvan zijn advocaat om een kopie van de notities verzocht, had verzoeker nog ruimschoots de tijd om eventuele bijkomende elementen of stukken bij te brengen alvorens de beslissing inzake zijn verzoek op 29 april 2025 werd genomen. De beroepstermijn hiertegen bedroeg ook dertig dagen en geen verkorte termijn. Aldus blijkt niet dat de toepassing van een versnelde procedure in de zin van artikel 57/6/1, § 1, van de Vreemdelingenwet nadelige gevolgen had voor de behandeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming. Gelet op het voorgaande en gelet op het feit dat de door verzoeker in zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota aangehaalde algemene informatie geen afbreuk doet aan het voorgaande en evenmin afbreuk doet aan de vaststellingen van de bestreden beslissing en dus ook op die manier niet aantoonde dat de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming in het kader van onderhavige beroepsprocedure nog gebaseerd is op het concept 'veilig land van herkomst', is het bezwaar van verzoekers advocate tegen deze herkwalficatie ongegrond en dient, in weerwil tot wat wordt aangevoerd, niet over te worden gegaan tot vernietiging van de bestreden beslissing. Daar de ter terechtzitting aanwezige partij de mogelijkheid had haar opmerkingen te formuleren in dit verband en geen gegrond bezwaar hiertegen inbracht, werden de rechten van verdediging in deze context gerespecteerd.

Tot slot benadrukt de Raad in deze dat verzoekers betoog in het verzoekschrift tegen het feit dat zijn verzoek kennelijk ongegrond werd verklaard en behandeld werd volgens een versnelde procedure ten tijde dat Moldavië nog als een veilig land van herkomst werd gezien, los van de gegrondheid ervan, niet dienstig is. Dit gelet op het feit dat de Raad het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in het kader van onderhavig *ex nunc*-beroep beoordeelt in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen verzoeker in zijn verzoekschrift overigens ook zelf doet,

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis, zoals ook blijkt uit het door verzoeker in het verzoekschrift ingeroepen artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“midde”* wordt begrepen *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Tevens beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 57/6, 57/6/4 en 57/7 van de Vreemdelingenwet – dewelke ingaan op de algemene bevoegdheid van de commissaris-generaal, verzoeken die door deze laatste bij voorrang moeten worden behandeld en door hem niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard, op de procedure bij het indienen van een verzoek om internationale bescherming aan de grens door iemand die niet voldoet aan de voorwaarden op het Belgische grondgebied binnen te komen, en op bepaalde types informatie waarmee de commissaris-generaal rekening kan houden bij de beoordeling van een verzoek, zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen *in casu* zouden zijn geschonden. Ook de schending van deze artikelen wordt niet dienstig aangevoerd.

Aangaande verzoekers verwijzing naar de artikelen 4, 13 en 15 van de richtlijn 2011/95/EU, merkt de Raad op dat deze bepalingen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan dan ook de schending van de artikelen, 4, 13 en 15 van de voormelde richtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Verzoeker voert de schending aan van de beginselen van “grondigheid” en “voorzichtigheid”, maar verduidelijkt – behoudens zijn omschrijving van deze beginselen als beginselen van behoorlijk bestuur – geenszins wat hij hiermee bedoelt. Hij duidt overigens ook niet aan op welke wijze deze beginselen door de bestreden beslissing zouden geschonden zijn.

Tot slot geeft verzoeker evenmin aan op welk beginsel hij doelt waar hij zich, benevens op de voormelde beginselen en het redelijkheidsbeginselen, beroept op de beginselen van behoorlijk bestuur. Ook preciseert hij niet waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt ook deze schending niet op dienstige wijze uiteengezet.

2.3.5. In de mate dat verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijk geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U haalt aan slecht te horen en zien, maar voegt meteen toe dat men dus luid moet praten en u het zou aangeven indien u het niet verstaat (NPO, p. 3). Uit het verloop van het persoonlijk onderhoud blijkt dat er zich op dit vlak geen problemen hebben voorgedaan en u in staat was uw asielmotieven uiteen te zetten. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Moldavië, te worden vervolgd. Hij verwijst in dit verband naar het conflict dat hij heeft met zijn kinderen die niet akkoord zijn met zijn nieuwe relatie met de nicht van hun inmiddels overleden moeder en het feit dat de Moldavische autoriteiten Roma als minderwaardig beschouwen.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in het Verdrag van Genève, heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt. Vooreerst (i) merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker zelf aangeeft dat het voor hem, in het licht van het conflict met zijn kinderen, geen probleem is om in Moldavië te verblijven en dat hij zelf nooit problemen van discriminatie had in Moldavië. Daarnaast (ii) oordeelt de commissaris-generaal dat de aangehaalde problemen met zijn kinderen ook werden aangehaald door zijn partner in het kader van haar twee beschermingsverzoeken, dat er in het kader van haar eerste beschermingsverzoek op definitieve wijze werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan deze problemen en dat er in het kader van haar tweede beschermingsverzoek geen elementen zijn aangehaald die hier een ander licht op werpen en hetzelfde geldt voor de verklaringen die verzoeker in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek aflegde. Tot slot (iii) kunnen de door verzoeker neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van theoretische beschouwingen, het verwijzen naar algemene informatie en het tegenspreken van de bevindingen en gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.8.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.8.3. In eerste instantie gaat de Raad in op verzoekers vermeende problemen met zijn kinderen omwille van zijn relatie met de nicht van hun overleden moeder.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat geen geloof kan worden gehecht aan deze problemen. In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende geoordeeld:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek voorts baseert op dezelfde motieven als uw vrouw L. S. (CG: xxxxxxx), namelijk de problemen met uw kinderen ten gevolge van jullie relatie. Het eerste verzoek om internationale bescherming van uw vrouw werd als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het door haar ingestelde beroep tegen deze beslissing werd verworpen omdat, onder andere, geen geloof kon worden gehecht aan de problemen die jullie hadden met uw familie ten gevolge van jullie relatie. Voor een uitgebreide weergave van de motieven van de eerste beslissing van uw partner, wordt verwezen naar de info die is toegevoegd aan uw administratief dossier (blauwe map). Het tweede verzoek van uw vrouw wordt niet-ontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U geeft aan gezondheidsproblemen te hebben en veel stress (NPO, p. 3). U had ook bij het onthaal aangegeven zich niet goed te voelen. Op het einde van het persoonlijk onderhoud bevestigde u echter dat u alles had kunnen zeggen en het interview gelukt was (NPO, p. 4). U haalt aldus geen elementen aan die zouden wijzen op een onvermogen om aan onderhavige procedure deel te nemen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang

of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In de mate dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot kennelijk ongegrond verzoek omdat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst en daarenboven de geloofwaardigheid van uw asielaanspraak op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Het door u ingestelde beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielaanspraak dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, namelijk uw vermeende conflict met de kinderen van R. S., dat begon nadat u een relatie begon met hun vader, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. U voert aan dat sinds uw vorig verzoek de eerste vrouw van S., uw nicht M. S., gestorven is. Haar kinderen geven u de schuld en zouden gezworen hebben u te vermoorden (NPO, p.2).

Ook in het kader van het tweede verzoek om internationale bescherming van uw man R. S. werden geen elementen aangebracht die een ander licht werpen op de beoordeling van uw verzoek. S. verklaart dat hij in Moldavië na de begrafenis van zijn eerste vrouw gevochten heeft met zijn zonen. Er werden geen wapens gebruikt en niemand raakte gewond. Na het gevecht gingen de zonen terug naar hun woonplaats in Rusland (NPO S., p.6-7). Dit is niet zwaarwichtig genoeg om als vervolging of ernstige schade aanzien te worden. Bovendien moet vastgesteld worden dat S. terugkeerde naar Moldavië om de begrafenis van zijn eerste vrouw te organiseren (NPO S., p. 4), hij daar nog drie maanden samen met zijn dochter in zijn eigen huis leefde (NPO S., p.5) en dat S. verklaart dat het voor hem geen probleem was om in Moldavië te blijven (NPO S., p.7). Dit stemt niet overeen met uw verklaring dat jullie een terugkeer naar Moldavië allebei niet zouden overleven (NPO, p.2). De verklaringen van S. kunnen de geloofwaardigheid van uw vrees dan ook niet herstellen.

Wat betreft de door u aangehaalde gezondheidsproblemen (NPO, p.3,4), dient erop gewezen te worden dat in uw eerste verzoek reeds vastgesteld werd dat deze problemen geen verband houden met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie noch met de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming. U dient zich voor een beoordeling van deze medische problemen op zich dan ook te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen."

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen."

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat zijn terugkeer naar Moldavië voor enkele dagen niet relevant is, daar het feit dat een verzoeker om internationale bescherming voor een beperkte periode een toevluchtsoord heeft gezocht om bepaalde administratieve procedures te voltooien geen afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van diens aanspraak. Te dezen merkt de Raad op dat een terugkeer naar het land van herkomst door een verzoeker om internationale bescherming, nadat de problemen waarop hij zich in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming beroept zich reeds manifesteerden, wel degelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van diens bewering een gegronde vrees voor vervolging te koesteren ten aanzien van dat land. Dit is des te meer het geval voor verzoeker daar hij niet voor enkele dagen terugkeerde maar voor een periode van drie maanden en hij er in zijn eigen huis verbleef met zijn dochter, terwijl hij precies met zijn kinderen een probleem zou hebben en vooral daar hij juist terugkeerde om de begrafenis van zijn eerste vrouw, de moeder van zijn kinderen, te regelen. Het hebben van een vrees dat zijn

kinderen (hemzelf) of zijn nieuwe partner, die de nicht is van zijn eerste partner en hun moeder, iets zouden aandoen omwille van deze relatie, valt moeilijk te rijmen met het feit dat verzoeker de situatie verder op de spits zou gaan drijven door terug te keren naar Moldavië en de begrafenis van de moeder van zijn kinderen te regelen, laat staan met het feit dat zijn kinderen zouden toelaten dat hij dit doet.

Wat betreft verzoekers verwijzing in het verzoekschrift naar artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, naar de kwetsbaarheid van verzoekers om internationale bescherming en zijn betoog dat eventuele inconsistenties en onnauwkeurigheden in een relaas van een verzoeker om internationale bescherming kunnen worden toegeschreven aan psychologische stress en dat er bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van een verzoeker om internationale bescherming rekening moet worden gehouden met psychologische factoren, merkt de Raad op dat er in het voorgaande geenszins wordt gewezen op gebrekkige verklaringen in hoofde van verzoeker. Wat betreft de verklaringen die zijn partner aflegde in het kader van haar twee verzoeken om internationale bescherming en waarnaar in het voorgaande verwezen wordt, benadrukt de Raad dat er, gelet op het arrest nr. 320 742 van 27 januari 2025 van de Raad, reeds op definitieve wijze werd geoordeeld dat er geen geloof kon worden gehecht aan haar verklaringen hieromtrent in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming en dat er, gelet op 's Raads arrest nr. 343 483 van 25 maart 2026, in het kader van haar tweede beschermingsverzoek werd geoordeeld dat er geen elementen werden aangereikt die hier een ander licht op kunnen werpen.

Hoe dan ook merkt de Raad op dat, hoewel wordt erkend dat het ondergaan van een procedure tot het bekomen van internationale bescherming een zekere mate van stress met zich brengt en een zekere psychologische impact kan hebben, dit een verzoeker om internationale bescherming niet ontslaat van de plicht zijn relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Het argument veel stress te hebben gehad tijdens voormeld verhoor, doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Verder benadrukt de Raad nog dat er *in casu* geen gegevens voorhanden zijn waaruit blijkt dat stress of eventuele andere (psychologische) problemen ten gevolge van het feit dat verzoeker (of zijn partner) een procedure tot het bekomen van internationale bescherming doorlopen, hem (of zijn partner) verhinderd zouden hebben op volwaardige, zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de administratieve procedure en de kern van zijn (of hun) asielmotieven op een dienstige wijze uiteen te zetten. Verzoeker legt ook geen stukken neer ter staving van of maakt ook geen melding van enige andere psychologische problemen in zijn hoofde (of in hoofde van zijn partner) waardoor hij (of zij) niet in staat was om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Mede gelet op het voorgaande, wordt de algemene kwetsbaarheid van verzoekers om internationale bescherming aangenomen, doch kan dit niet zonder meer worden opgeworpen als verschoning voor eventuele tegenstrijdigheden of inconsistenties en worden er geen bijkomende kwetsbaarheden aannemelijk gemaakt in hoofde van verzoeker (of diens partner).

Voorts merkt de Raad volledigheidshalve op dat artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 als volgt luidt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven”*. Dit artikel werd ingevoegd door artikel 11 van het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt onder andere uitdrukkelijk gesteld dat alleen de tegenstrijdigheden die de ambtenaar tijdens het gehoor zelf vaststelt aan de asielzoeker dienen voorgelegd te worden zodat hij de kans krijgt zijn verklaringen te verduidelijken, dat het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf niet steeds mogelijk is en de ambtenaar daarom niet verplicht is om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen. Verder wordt gesteld dat de ambtenaar de asielzoeker eveneens in de gelegenheid dient te stellen om een bevredigende verklaring te geven omtrent het ontbreken van relevante elementen ter staving van zijn asielaanvraag. De ambtenaar draagt daarbij slechts de verplichting om de asielzoeker te confronteren met het gegeven dat er relevante elementen ontbreken, wanneer hij dit tijdens het gehoor vaststelt. Verder belet dit artikel de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd (Verslag aan de Koning, BS 11 juli 2018, p. 55418-55419). Voorts wijst de Raad erop dat een verzoeker om internationale bescherming zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij/zij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* toekomt om het persoonlijk onderhoud te 'sturen', alsook dat geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal ertoe verplicht om, zo dit al mogelijk zou zijn, een verzoeker om internationale bescherming tijdens het persoonlijk onderhoud onmiddellijk te confronteren met ieder motief en/of iedere vaststelling die in de een beslissing over het verzoek om internationale bescherming wordt

aangehaald. Bovendien heeft verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de verschillende vaststellingen waarop deze gebaseerd is en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om erop te reageren, hetgeen hij – met uitzondering van zijn kritiek op zijn overweging inzake zijn terugkeer naar Moldavië – nalaat *in concreto* te doen.

Gelet op het voorgaande, kan wel degelijk geen geloof gehecht worden aan de aangehaalde problemen met de kinderen van verzoeker omwille van zijn relatie met de nicht van hun overleden moeder.

Daarnaast, zelfs indien geloof kan worden gehecht aan deze problemen – *quod non* – kan niet aangenomen worden dat verzoeker een vrees voor vervolging koestert in dit verband. Te dezen kan gewezen worden op verzoekers verklaring tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat het voor hem geen probleem was om in Moldavië te blijven, maar dat als zijn vrouw zou terugkeren zij vermoord zou worden door zijn kinderen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7).

Waar verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat hij in dit verband in zijn land van herkomst niet kan rekenen op de aldaar voorziene bescherming van de autoriteiten omwille van zijn Roma origine en/of het feit dat hij Russisch sprekend is, wijst de Raad erop dat de door verzoeker aangehaalde problemen of minstens een persoonlijke vrees in zijn hoofde in dit verband niet geloofwaardig zijn, waardoor de vraag naar het voorhanden zijn van nationale bescherming zich niet stelt. Dat er in het kader van het eerste beschermingsverzoek van zijn partner, die – zo weze herhaald – eveneens deze problemen aanhaalde en dit ook deed in het kader van haar tweede beschermingsverzoek, wel bijkomstig werd ingegaan op het voorhanden zijn van nationale bescherming in dit verband, doet hier geen afbreuk aan.

Tot slot merkt de Raad nog op dat de algemene informatie die verzoeker in zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota aanhaalde, noch het loutere feit dat Moldavië niet langer een veilig land van herkomst is, niet van aard is afbreuk te doen aan de voormelde beoordeling.

2.3.8.4. Vervolgens, wat betreft het feit dat verzoeker behoort tot de Roma minderheid in Moldavië, merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker tijdens de administratieve procedure zelf uitdrukkelijk verklaarde dat de Moldavische autoriteiten de Roma minderheid als minderwaardig beschouwen, maar dat hij zelf nooit problemen van discriminatie meemaakte (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 8). Hieruit leidde de commissaris-generaal met recht af dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging meende te koesteren in dit verband.

In het verzoekschrift lijkt verzoeker dan weer wel te insinueren dat hij niet naar Moldavië kan terugkeren, omwille van de discriminatie die hij er zou moeten ondergaan omwille van zijn Roma-etnie, onder meer door te verwijzen naar algemene informatie in dit verband.

Uit de door beide partijen bijgebrachte algemene informatie blijkt dat de Roma in Moldavië op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden en zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden, doch ook dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden. Verder brengt verzoeker in zijn verzoekschrift geen elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer in zo een situatie terecht zou komen. Tevens wordt deze in het verzoekschrift aangehaalde vrees in verregaande mate genuanceerd door zijn verklaring tijdens de administratieve procedure dat hij zelf geen problemen van discriminatie ervaarde in Moldavië omwille van zijn Roma-etnie.

2.3.8.5. Bovendien meent verzoeker in het verzoekschrift dat hij in de huidige context in Moldavië, die gekenmerkt wordt door een conflictueuze relatie tussen Moldavië en Rusland en het feit dat de Russische taal geen status heeft in Moldavië, gediscrimineerd zal worden omdat hij Russisch spreekt.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen algemene informatie bijbrengt waaruit blijkt dat onderdanen (van de Roma minderheid) die Russisch spreken gediscrimineerd worden in Moldavië. Evenmin blijkt dit uit de door de verwerende partij bijgebrachte COI Focus "*Moldavië – algemene situatie*" van 6 januari 2025. Uit de door verzoeker in zijn verzoekschrift aangehaalde elementen, zijnde de conflictueuze relatie tussen Moldavië en Rusland en het feit dat de Russische taal geen status heeft in Moldavië, kan dit ook geenszins zonder meer worden afgeleid. Daarnaast merkt de Raad op dat verzoeker tijdens de administratieve procedure geenszins melding maakte van eventuele problemen van discriminatie omdat hij als Moldaviër (van Roma-origine) Russisch spreekt of van een vrees voor dergelijke problemen bij terugkeer. Tot slot benadrukt de Raad andermaal dat een discriminerende bejegening slechts in uitzonderlijke gevallen aanleiding kan geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus, zijnde wanneer deze bejegening gezien kan worden als vervolging.

2.3.8.6. Verzoeker voert tot slot geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten, te weten zijn

paspoort en de overlijdensakte van zijn vrouw, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die genoegzaam en afdoende worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.8.7. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker geen gronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.8.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.9.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in zijn hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Moldavië.

2.3.9.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Moldavië zou hebben gekend.

2.3.9.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in zijn land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

2.3.9.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Moldavië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.11. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 niet dienstig.

2.3.12. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan geenszins worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.13. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.14. Waar verzoeker subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig maart tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS